

Sygn. akt XI Ka 389/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Śmiech (spr.)

Sędziowie SO Elżbieta Daniluk

SO Włodzimierz Śpiewła

Protokolant Małgorzata Dubiel

przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 roku

sprawy A. C.

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Włodawie

z dnia 19 grudnia 2013 roku sygn. akt IX K 30/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża oskarżyciela posiłkowego J. S., od którego zasądza z tego tytułu na rzecz Skarbu Państwa 240 (dwieście czterdzieści) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 389/14

UZASADNIENIE

A. C. oskarżony został o to, że w dniu 29 czerwca 2008 roku we W. woj. (...) dokonał uszkodzenia ciała J. S. w ten sposób, że podbiegł do pokrzywdzonego od tyłu, uderzył wymienionego w tył głowy a następnie kopnął w prawą rękę, w wyniku czego doznał on obrażeń w postaci skręcenia prawego kciuka, przy czym powstałe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z/s we Włodawie wyrokiem z dnia 19 grudnia 2013 r. oskarżonego A. C. uznał za winnego tego, że w dniu 29 czerwca 2008 roku we W., województwa (...) naruszył nietykalność cielesną J. S. w ten sposób, że podbiegł do pokrzywdzonego od tyłu i uderzył go ręką w pośladek, to jest dokonania czynu stanowiącego przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. i za to: na podstawie art. 217 § 2 k.k. odstąpił od wymierzenia kary oskarżonemu A. C.; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. S. kwotę 2479,68 zł (dwa tysiące czterysta siedemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika; na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego A. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 691,58 zł (sześćset dziewięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt osiem

groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty i kwotę 661,58 zł (sześćset sześćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem wydatków.

Od wyroku tego apelację złożył **pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego**. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść oskarżonego A. C. – za wyjątkiem części pkt III, który zaskarżył w zakresie odmowy zasądzenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego wynikającej z faktur należności tytułem wydatków związanych z ustanowieniem w sprawie pełnomocnika, co do kwoty przewyższającej 2.479,68 zł zarzucił wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a w konsekwencji nieprawidłowe dokonanych przez Sąd ustaleń z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym, co spowodowało nieprawidłowe przyjęcie, iż czyn oskarżonego nie wyczerpał znamion przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i w konsekwencji nieprawidłowe uznanie go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 k.k. z jednoczesnym odstąpieniem od wymierzenia oskarżonemu kary za ten czyn zamiast uznania oskarżonego za winnego dokonania przestępstwa z art. 157 § 1 k.k. i wymierzenia mu za ten czyn stosownej kary z zasądzeniem żądanej nawiązki na rzecz pokrzywdzonego;

2. obrazę przepisów postępowania, która miał wpływ na treść wyroku, a mianowicie przepisów art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego oraz przez dowolność w ocenie zgromadzonych dowodów z powodu naruszenia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości z uwzględnieniem ograniczenia wskazanego co do pkt III wyroku i uznanie A. C. za winnego dokonania uszkodzenia ciała J. S. w ten sposób, że po podbiegnięciu do pokrzywdzonego od tyłu uderzył on J. S. ręką w tył głowy, a następnie kopnął go w prawą rękę, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń w postaci skręcenia prawego kciuka, przy czym powstałe obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej siedmiu dni to jest dokonania czynu określonego jako przestępstwo z art. 157 § 1 k.k. Wniósł nadto o wymierzenie oskarżonemu stosownej do okoliczności kary, zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego oskarżyciela posiłkowego nawiązki w kwocie 1.000 zł oraz zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu wydatków z powodu ustanowienia pełnomocnika w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji w zakresie wskazanym powyżej i w zakresie drugiej instancji według faktury, która będzie przedstawiona na rozprawie. Nadto wniósł o obciążenie oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa stosownymi do treści wyroku pozostałymi kosztami sądowymi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w nim zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Wbrew twierdzeniom i wywodom skarżącego Sąd Rejonowy przy rozpoznaniu sprawy nie dopuścił się, mogącej mieć wpływ na treść wyroku, obrazy wskazanych w apelacji przepisów postępowania, jak też nie popełnił błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Sąd pierwszej instancji dokonał bezbłędnej oceny materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego i przesłuchanych świadków. Obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w którym relacjonuje on przebieg zdarzenia będącego przedmiotem osądu oraz zeznania świadków, które potwierdzają wersję A. C., odmówił natomiast wiary zeznaniom pokrzywdzonego. Stanowisko swoje w tym względzie wyczerpująco umotywowował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Stanowisko to spotyka się z całkowitą aprobatą Sądu odwoławczego. Sąd Rejonowy podstawę zaskarżonego wyroku w głównej mierze oparł na wyjaśnieniach oskarżonego. W tym miejscu nie ma potrzeby ponownego przytaczania racji świadczących o słuszności tego poglądu, a wystarczy odesłanie do lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku (vide k. 373v.-381 akt). Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, poza zakwestionowaniem trafności, dokonanej oceny materiału dowodowego, nie wykazuje błędów

w toku rozumowania Sądu orzekającego, które mogłyby skutecznie podważyć prawidłowość zajętego stanowiska. Wypada jedynie jeszcze raz podkreślić, że Sąd pierwszej instancji nie podszedł do wyjaśnień oskarżonego bezkrytycznie i zakwestionował te twierdzenia A. C., które miały wzmocnić argumentację o słuszności motywacji jego zachowania.

Prawidłowa ocena materiału dowodowego i bezbłędne wysnucie wniosków wynikających z dowodów uznanych za wiarygodne skutkują uznaniem, że Sąd Rejonowy brał pod uwagę całokształt okoliczności mających znaczenie przy ferowaniu wyroku, w tym zarówno te przemawiające na korzyść oskarżonego, jak też te dla niego niekorzystne.

Podobnie rzecz się ma z pierwszym zarzutem apelacji. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może zostać skutecznie postawiony tylko wtedy, kiedy sąd orzekający oparł swoje rozstrzygnięcie na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wysnuł wnioski niezgodne z zasadami logicznego rozumowania. Żaden z tych dwóch przypadków nie występuje w rozpoznawanej sprawie. Ustalona przez Sąd pierwszej instancji podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku wprost wynika z dowodów, na których oparte zostało orzeczenie. Zachowanie oskarżonego natomiast zostało właściwie ocenione pod względem prawnym, co znalazło swoje odzwierciedlenie w opisie czynu przypisanego i przyjętej jego kwalifikacji prawnej.

Zgodnie z zakazem pogarszania sytuacji oskarżonego wyrażonym w art. 434 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego tylko **w granicach zaskarżenia wniesionego na jego niekorzyść środka odwoławczego**. Jeżeli środek ten pochodzi od oskarżyciela publicznego lub pełnomocnika, sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść oskarżonego ponadto **tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym**. Zgodnie z nakazem art. 433 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. Granice środka odwoławczego pochodzącego od podmiotu fachowego, a więc również od pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w myśl art. 427 § 2 k.p.k. określają **postawione w nim zarzuty**. Rzecz w tym, że autor apelacji nie sformułował żadnego zarzutu odnośnie rozstrzygnięcia o zasądzeniu wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Kwestię nietrafności tego rozstrzygnięcia podniósł jedynie w uzasadnieniu środka odwoławczego. W takiej sytuacji rozstrzygnięcie o zwrocie uzasadnionych wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego legło poza zakresem zaskarżenia wyroku przez pełnomocnika i nie było rozpoznawane przez Sąd odwoławczy. Na marginesie jedynie należy zwrócić uwagę skarżącemu, że zasądzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę nie tylko niezbędny nakład pracy adwokata, ale także **charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia**. (§ 2. 1 rozporządzenia RM w sprawie opłat za czynności adwokackie...). W sprawie niniejszej oskarżonemu został przypisany inny czyn niż zarzucony i Sąd odstąpił od wymierzenia kary A. C..

Zaskarżony wyrok jest również prawidłowy w części dotyczącej orzeczenia o odstąpieniu od wymierzenia kary na podstawie art. 217 § 2 k.k. Takie rozstrzygnięcie dowodzi, że Sąd pierwszej instancji miał w polu widzenia wszystkie najistotniejsze okoliczności decydujące o tej części wyroku, w tym także te łagodzące wynikające z zachowania pokrzywdzonego po czynie, we właściwych proporcjach je uwzględnił, czym sprostał wymaganiom sprawiedliwości.

Mając na uwadze zaprezentowaną motywację, nie dostrzegając uchybień z art. art. 439 i 440 k.p.k., które należałoby uwzględnić z urzędu, Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych za drugą instancję uzasadniają przepisy art. 13 ust.2 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 636 § 1 k.p.k.